

Styrtblødende hjerte og tegnebog

Ulrich Seidls »Paradis: Kærlighed« om kvindelige sexturister i Afrika er befriende usentimental - og manieret misantropisk. Visuelt er det en smuk film.

AF SAMUEL BEN ISRAEL

Fire midaldrende østrigske kvinder forlyster sig med en ung afrikansk stripper på et hotelværelse. Pludselig udvikler stripshowet sig til en improviseret konkurrence mellem kvinderne, hvor vinderen er den, der kan give den nøgne yngling jern på. Trods ihærdige anstrengelser lykkes det ikke rigtig for nogen af dem, og – utilfredse og utilfredsstillede – smider de ham til sidst på porten.

Scenen udspilles mod slutningen af Ulrich Seidls »Paradis: Kærlighed« og indfanger prægnant filmens essens. For selvom de kvindelige vesterlændinge er kommet til det mørke Afrika som sexturister, og dermed fremstår som tingsliggørende udbyttere, opnår de lige netop ikke det, de allermest efterspørger: kærlighed og bekræftelse.

Snarere tværtimod, for alting har en pris – de aldrende kvinder betaler selvfølgelig den unge mand for de ydelser, han trods alt har leveret – og spørgsmålet er i sidste ende, hvem der bliver udbyttet og udnyttet af hvem.

Efter rejsen er kvinderne blevet en del fattigere, men de er stadig lige så ensomme, som da de ankom med flyet.

Grim, grum og grotesk drejning

»Paradis: Kærlighed« er første del i en trilogi om tre beslægtede kvinder, der på hver sin måde stræber efter deres eget paradis, og hvor hver film har en af de tre teologiske dyder som sit tema – »Paradis: Tro« og »Paradis: Håb« kommer op i biograferne herhjemme i løbet på sommeren.

I hænderne på den østrigske instruktør får det dog vanen tro en grim, grum og grotesk drejning.

Filmens hovedperson er den enlige mor Teresa (Margarete Tiesel), der lever sammen med teenagedatteren Melanie (Melanie Lenz) – hovedpersonen i trilogiens sidste del, »Paradis: Håb«. Hun er – som sin datter – stærkt overvægtig og har problemer med selvværdet.

Lokket af venindens ord om smukke, nemme og ukritiske afrikanske mænd, er hun derfor

draget af sted til Kenya, mens datteren passes af slægtningen – og hovedpersonen i »Paradis: Tro« – Anna Maria (Maria Hofstätter). Virkeligheden viser sig snart at være en anden, og selvom mændene ikke direkte kræver betaling, ender Teresa med styrtblødende hjerte og tegnebog.

Smuk i al sin grimhed

Selvom Ulrich Seidls usentimentale tilgang til filmkunsten kan virke befriende, er »Paradis: Kærlighed« ikke en uproblematisk film. Instruktøren har umiddelbart ikke meget sympati for sine figurer, der skånselsløst udleveres og – bogstaveligt talt – klædes af til skindet. På mig virker det simpelthen for misantropisk manieret.

Der er dog ingen tvivl om, at han er en ægte filmkunstner. For ud over, at filmkunsten jo ikke behøver at behage sit publikum – ja, det bør nærmest være omvendt – så er det samtidig en meget smuk film i al sin grimhed. Den visuelle stil med lange indstillinger og næsten uden nærbilleder bliver især løftet af billedkompositioner, der gang på gang sidder lige i skabet.

»Paradis«-trilogien var oprindeligt tænkt som én film – tilsyneladende med tre sammenvævede handlingsspor med hver sin hovedperson – men den endte med at være over fem timer lang. Den går altså ikke – heller ikke i arthouse-biograferne – så i stedet blev filmen delt op i tre. Det synes jeg er lidt synd, for det havde været interessant at se, hvordan det hele ville være bundet sammen.

»Paradis: Kærlighed« (instr.: Ulrich Seidl, Østrig/Tyskland/Frankrig 2012, 120 min.).

Premiere d. 16. maj i Grand (København), Empire (København), Gloria (København), Vester Vov Vov (København), Park Bio (København) Øst for Paradis (Aarhus), Biffen (Aalborg), Cafe Biografen (Odense), Albertslund Biograferne og Ishøj Bio.

Redaktion: Modkultur

Emneord: Film | sexturisme | Ulrich Seidl | Afrika

Tak fordi du bruger Modkraft.

Vi håber du har læst noget interessant eller oplysende.

Du kan støtte Modkraft via MobilePay: **50 37 84 96**